

pkt. 24, stk. 2, for nævnets formand efter forhandling med politimesteren (politidirektøren) — til at afvise at foretage en undersøgelse efter pkt. 19. Det gælder, hvis klagen findes åbenbart grundløs — f. eks. de i praksis ikke sjældent forekommende klager, som efter klageskrivelsen umiddelbart ser alvorlige ud, men som allerede på grundlag af en enkelt supplerende undersøgelse eller samtale med klageren med sikkerhed viser sig at være helt uden bund i virkeligheden. I disse tilfælde skal afvisning finde sted. Det gælder endvidere, såfremt klagen vedrører forhold af uvæsentlig betydning. Der tænkes herved på de i bemærkningerne til pkt. 16 under 4. nævnte klager over uhøflig tiltale eller anden ukorrekt personlig optræden. Der kan f. eks. være tale om, at klageren gør gældende, at en polititjenestemand har anvendt et nedsættende eller på anden måde uhøfligt udtryk overfor klageren. I mange tilfælde kan en sådan påstand klart afvises. Ofte står klagerens påstand overfor polititjenestemandens afvisning af at have benyttet udtrykket, uden at der er mulighed for at tilvejebringe yderligere oplysninger. I sådanne tilfælde, ligesom i tilfælde hvor uhøfligheden, omend undskyldelig, er bevist, vil det ikke være rimeligt, såfremt nævnet var tvunget til at iværksætte en tidskrævende og mere bekostelig undersøgelse efter pkt. 19. Pkt. 18, stk. 2, omfatter endelig tilfælde, hvor der indgives en klage, men hvor klageren selv helt afviser at medvirke til oplysning af sagen, og tilfælde, hvor klagen er indgivet senere end 6 mdr. efter at det, der klages over, er passeret.

Hvis nævnet efter pkt. 18, stk. 2, — eller nævnets formand efter forhandling med politimesteren (politidirektøren), jfr. pkt. 24, stk. 2, — har afvist at foretage en undersøgelse efter pkt. 19, kan nævnet evt. bemyndige politimesteren (politidirektøren) til at underrette klageren herom samtidig med, at den materielle afgørelse i sagen meddeles klageren.

Til pkt. 19.

Hvis betingelserne ifølge pkt. 18, stk. 2, for at afvise undersøgelse af en klage ikke er tilstede, skal nævnet træffe bestemmelse om, hvorledes klagen skal undersøges. Nævnet kan bestemme, at undersøgelsen skal foretages af statsadvokaten eller for retten.

Nævnet kan også bestemme, at en del af undersøgelsen, f. eks. afhøring af parterne, skal ske i retten, ligesom det har adgang til på et hvilket som helst tidspunkt, f. eks. efter henstilling fra dommeren, statsadvokaten eller indklagedes advokat, at skifte undersøgelsesmåde.

Det er såvel af hensyn til klageren som af hensyn til den indklagede polititjenestemand af central betydning, at sagerne fremmes med fornøden hurtighed og effektivitet. En retlig undersøgelse vil i almindelighed være mere tidskrævende og omstændelig end en undersøgelse foretaget af statsadvokaten og kan endvidere være mere belastende for såvel klageren som den indklagede. Såfremt der ikke i de enkelte tilfælde er væsentlige modstående hensyn, bør undersøgelsen derfor i almindelighed foretages af statsadvokaten. Det gælder i særlig grad, såfremt der skal foretages en række afhøringer muligvis af personer, der har bopæl forskellige steder i landet. Omvendt kan der foreligge tilfælde, hvor klagen hurtigst og bedst vil kunne oplyses ved, at f. eks. parternes og evt. enkelte vidners forklaringer fastlægges så sikkert som muligt. I disse tilfælde kan en undersøgelse for retten være mest hensigtsmæssig.

Statsadvokaten kan gennemføre undersøgelsen personligt eller overlade den til en af sine medarbejdere. Han kan også vælge at benytte polititjenestemænd til at bistå sig, idet det næppe er hverken rimeligt eller muligt at udelukke statsadvokaten fra — i lighed med, hvad der måtte gælde ved en egentlig auditorordning — at trække på den sagkundskab, der er til stede i politiet. Samtidig er der gennem nævnet og ved at undersøgelsen forestås af statsadvokaten sikret den bedst mulige kontrol med undersøgelsens uvildige gennemførelse. De polititjenestemænd, som evt. skal bistå ved undersøgelsen, skal udpeges af justitsministeren eller den, han bemyndiger dertil (normalt rigspolitichefen), og blandt polititjenestemænd, der har højere charge end den charge, som den indklagede polititjenestemand har.

Til pkt. 20.

Redegørelsen udfærdiges af statsadvokaten såvel i tilfælde, hvor han selv har foretaget undersøgelsen, som når denne er sket for